

og stirrede ud over de maanebeskinnede Bjergsider. Han genkendte her en skovklædt Højderyg, hist en sneglitrende Tinde, som de havde haft for Øje paa deres elskovsglade Vandringer . . . og hans Hjerte blev tungt derved.

Og han var begyndt at tinge med sig selv. Med en ikke helt bevidst, sideniusk Farisæisme havde han søgt at retfærdiggøre en Overgivelse ved Betragtninger af rent praktisk Art. Han spurgte, om det nu ogsaa var klogt netop i dette Øjeblik at bryde en Forbindelse, som dog kunde være ham til uvurderlig Nytte under den Kamp, der uden Tvivl forestod. Turde han, alt vel betænkt, give Afkald paa den Støtte, som Forholdet til det Salomonske Hus sikkert allerede havde været ham i denne Sag? Hensynet hertil maatte jo dog foreløbig være det ene afgørende. Det store Slag til Sejr eller til Nederlag skulde nu udkæmpes. Og han længtes efter at tage fat. Der vaagnede under Kørslen op forbi Tysklands hammerslaglarmende Fabriksbyer med deres vældige Stationsbygninger og Skove af rygende Skorstene en utaalmodig Virkelyst hos ham, en formelig Arbejdsfeber efter den lange, romerske Lediggang. — Vilde det nu kunne forsvares, spurgte han sig selv, om han satte sit Livsværks Skæbne paa Spil eller bare udsatte det for Forsinkelse for et smukt Kvindelegemes Skyld?

Han havde haft god Tid til fornyede Overvejelser paa sin næsten tre Døgn lange Jernbanerejse gennem Evropa; og han kørte først München og siden Berlin forbi uden at gøre Ophold. Han havde overvundet sig selv. Han vilde for Tiden undgaa alt, hvad der kunde hemme endsige standse hans Sags Fremgang eller vanskeliggøre dens endelige Sejr. Foreløbig i det mindste skulde